



Wojewoda Pomorski

WI-III.7821.1.17.2026.AZ

Gdańsk, 9 września 2026 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), zwanej dalej „kpa” oraz art. 11g ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 311), zwaną dalej „specustawą drogową”, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 03.08.2026 r. Pani [REDAKTOWANO], od decyzji Starosty Gdańskiego nr 631/ZRID/2026 z dnia 13.07.2026r. (znak sprawy: AB.6740.385.2026.KKI) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Przebudowa i rozbudowa drogi gminnej ul. Dziewiczej wraz z budową kanalizacji deszczowej, oświetlenia ulicznego oraz kanału technologicznego w miejscowości Otomin”, wydanej dla Wójta Gminy Kolbudy

uchylam zaskarżoną decyzję w całości i przekazuję sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

UZASADNIENIE

Wójt Gminy Kolbudy, zwany dalej „inwestorem”, reprezentowany przez pełnomocnika Pana [REDAKTOWANO], w dniu 27.04.2026 r. wystąpił do Starosty Gdańskiego, zwanego dalej „organem I instancji” z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Przebudowa i rozbudowa drogi gminnej ul. Dziewiczej wraz z budową kanalizacji deszczowej, oświetlenia ulicznego oraz kanału technologicznego w miejscowości Otomin”. Jednocześnie, inwestor wniósł o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie organ I instancji wydał w dniu 13.07.2026r. decyzję nr 631/ZRID/2026 o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Przebudowa i rozbudowa drogi gminnej ul. Dziewiczej wraz z budową kanalizacji deszczowej, oświetlenia ulicznego oraz kanału technologicznego w miejscowości Otomin”, zwaną dalej „decyzją Starosty Gdańskiego” i nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Od powyższego rozstrzygnięcia w ustawowo przewidzianym terminie odwołanie wniosła pani [REDAKTOWANO], pismem z dnia 03.08.2026r., nadanym w tym samym dniu w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego i dostarczonym Wojewodzie Pomorskiemu w dniu 17.08.2026r.

W odwołaniu, wniesionym w terminie, skarżąca podniosła następujący zarzut dotyczący działki nr [REDAKTOWANO], obręb Otomin, wobec decyzji Starosty Gdańskiego:

- naruszenie art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. e w zw. z art. 12 ust. 4 i ust. 4f specustawy drogowej, poprzez wadliwe wyznaczenie linii rozgraniczających teren pasa drogowego oraz nieprawidłowe określenie zakresu nieruchomości podlegającej przejęciu na rzecz Skarbu Państwa/jednostki samorządu terytorialnego, w wyniku czego do wykazu nieruchomości przewidzianych do przejęcia (pkt B decyzji) włączono działkę nr [REDAKTOWANO] w zakresie przekraczającym rzeczywiste, uzasadnione potrzeby realizacji inwestycji drogowej.

W oparciu o powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie decyzji nr 631/ZRID/2026 z dnia 13.07.2026r. w części dotyczącej wyznaczenia linii rozgraniczających teren pasa drogowego oraz zakresu przejęcia działki nr [REDAKTOWANE] i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji poprzez skorygowanie linii rozgraniczających teren pasa drogowego w odniesieniu do działki nr [REDAKTOWANE] w sposób ograniczający zakres przejęcia do obszaru rzeczywiście niezbędnego dla realizacji inwestycji drogowej.

Postępowanie administracyjne podporządkowane jest ustrojowej zasadzie dwuinstancyjności, sformułowanej w art. 15 kpa i mającej również walor zasady konstytucyjnej z racji wpisania jej w treść art. 78 Konstytucji. Zasada ta w toku instancyjnego postępowania administracyjnego realizowana jest poprzez odwołanie lub inny środek zaskarżenia przysługujący w danym trybie weryfikacyjnym, który skutecznie wniesiony gwarantuje rozpoznanie sprawy załatwionej przez organ administracji publicznej pierwszej instancji po raz drugi przez właściwy organ - z zasady wyższego stopnia - i uzyskanie rozstrzygnięcia tego organu.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą, organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 kpa. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów kpa, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Zgodnie z art. 138 § 2 kpa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W orzecznictwie powszechnie wskazuje się, iż przewidziana w tym przepisie możliwość przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji jest wyjątkiem od zasady merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ odwoławczy. Dlatego niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca tego przepisu i decyzja o charakterze kasacyjnym nie może więc być wydana w innych sytuacjach, z powodu innych wad decyzji pierwszej instancji (por. wyrok NSA z dnia 29 marca 2006 r., sygn. akt II OSK 633/05). Jedynie zatem w przypadku, gdy organ odwoławczy stwierdzi, że postępowanie wyjaśniające zostało przeprowadzone z istotnym naruszeniem przepisów procedury administracyjnej, zaś zgromadzony materiał dowodowy zawiera takie braki, które uniemożliwiają wręcz orzekanie w sprawie przez organ odwoławczy, zaś wspomniane braki w materiale dowodowym ze względu na ich rozmiar nie mogą być uzupełnione w drodze uzupełniającego postępowania dowodowego przeprowadzonego przez organ odwoławczy lub zleconego w trybie art. 136 kpa, uzasadnione jest wydanie decyzji na podstawie art. 138 § 2 kpa.

A zatem rozstrzygnięcie o charakterze kasatoryjnym jest wyjątkiem od zasady merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, może ono nastąpić jedynie, gdy zajądą wskazane w tym przepisie okoliczności: po pierwsze, postępowanie przed organem I

instancji, w którym została wydana decyzja, prowadzone było z naruszeniem przepisów postępowania; po drugie, konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Wyznaczenie dopuszczalności zakończenia postępowania odwoławczego kasacyjnie wymaga wyprowadzenia naruszenia przepisów postępowania, którego następstwem jest niewyjaśnienie podstawowych okoliczności stanu faktycznego sprawy, bez którego nie można sprawy rozstrzygnąć. Organ odwoławczy może wydać decyzję kasacyjną i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia, gdy postępowanie w I instancji zostało przeprowadzone z rażącym naruszeniem norm prawa procesowego np. gdy organ I instancji nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego lub gdy postępowanie wyjaśniające zostało przeprowadzone, ale w rażący sposób naruszono w nim przepisy procesowe. Naruszenia przepisów postępowania będących podstawą do wydania tego rodzaju decyzji, to takie wadliwe odkodowanie hipotetycznego stanu faktycznego zapisanego w normie prawa materialnego, które powodowało pominięcie ustalenia istotnych okoliczności faktycznych sprawy. Nieustalenie istotnych okoliczności faktycznych ma zawsze istotny wpływ na wynik sprawy (por. B. Adamiak [w:] B. Adamiak, J. Borkowski Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz Wydanie 11 C.H. Beck, str. 518-519). Z kolei art. 11g ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych stanowi, że w postępowaniu przed organem odwoławczym nie można uchylić decyzji w całości, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca odcinka drogi, nieruchomości, działki.

Zasadniczą kwestią w przedmiotowym postępowaniu jest ustalenie, czy zakres naruszenia przepisów procesowych i materialnych powoduje, iż cała decyzja organu I instancji obarczona jest wadą prawną, a wady tej nie można konwalidować w postępowaniu wyjaśniającym przed organem odwoławczym.

Po przeanalizowaniu całości dokumentacji dotyczącej postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji Starosty Gdańskiego organ odwoławczy stwierdził, co następuje:

W dniu 27.04.2026r. do organu I instancji wpłynął wniosek pana [REDAKTOWANO] złożony w imieniu inwestora – Wójta Gminy Kolbudy - o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Przebudowa i rozbudowa drogi gminnej ul. Dziewiczej wraz z budową kanalizacji deszczowej, oświetlenia ulicznego oraz kanału technologicznego w miejscowości Otomin”.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 10 czerwca 2026 r. do organu pierwszej instancji dostarczono zmieniony wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Do wniosku dołączono opinię Wójta Gminy Kolbudy (postanowienie nr IR.720.93.2025.RB z dnia 01.08.2025r.) oraz oświadczenie pana [REDAKTOWANO] potwierdzające brak otrzymania, w ustawowym terminie, odpowiedzi od Zarządu Województwa Pomorskiego i Zarządu Powiatu Gdańskiego, na wniosek o wydanie opinii o której mowa w art. 11b specustawy drogowej, załączając jednocześnie kopię tego wniosku z potwierdzeniem wpływu do w/w organów.

Do wniosku dołączono także: opinię Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku (pismo nr ZA.5183.738.2025.MK z dnia 28.08.2025r.), opinię Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku (pismo nr G.RPP.430.204.2025.MH z dnia 27.08.2025r.) oraz opinię Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Gdańsku (pismo nr ZS.2215.89.2025.KR z dnia 30.09.2025r. i pismo nr ZS.2215.89.2025.KC z dnia 10.07.2026r.).

Zgodnie z art. 11d ust. 1 specustawy drogowej, do wniosku dołączono mapę w skali 1:500 przedstawiającą proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu, analizę powiązania

dróg z innymi drogami publicznymi, mapę zawierającą projekt podziału nieruchomości, określenie zmian w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu, określenie nieruchomości lub ich części, które planowane są do przejęcia na rzecz Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz trzy egzemplarze projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

Organ I instancji, pismem z dnia 10.06.2026 r. nr AB.6740.385.22026.KKL, działając na podstawie art. 11d ust. 5 specustawy drogowej, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem, o wszczętym postępowaniu administracyjnym i możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Jednocześnie pozostałe strony zostały zawiadomione w drodze obwieszczenia ogłoszonego w lokalnej prasie oraz umieszczonego na stronie internetowej i tablicy ogłoszeń Starostwa Powiatowego w Pruszczu Gdańskim i Urzędzie Gminy Kolbudy.

Starosta Gdański decyzją nr 631/ZRID/2026 z dnia 13.07.2026r. zezwolił Wójtowi Gminy Kolbudy na realizację inwestycji drogowej pn.: „Przebudowa i rozbudowa drogi gminnej ul. Dziewiczej wraz z budową kanalizacji deszczowej, oświetlenia ulicznego oraz kanału technologicznego w miejscowości Otomin” i nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 i 4 specustawy organ I instancji doręczył decyzję wnioskodawcy, a pozostałe strony zawiadomił o jej wydaniu w drodze obwieszczeń umieszczonych na tablicy ogłoszeń i stronie internetowej BIP Starostwa Powiatowego w Pruszczu Gdańskim i Urzędzie Gminy Kolbudy, a także przez ogłoszenie prasowe w gazecie lokalnej. Ponadto o wydaniu przedmiotowej decyzji, organ poinformował w drodze zawiadomień z dnia 13.07.2026 r. dotychczasowych właścicieli nieruchomości objętych inwestycją oraz użytkowników wieczystych tych nieruchomości.

Analizując, w toku postępowania odwoławczego, zatwierdzony decyzją Starosty Gdańskiego projekt budowlany stwierdzono, że nie jest on zgodny w pełnym zakresie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 12 lipca 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2022r. poz. 1679) oraz art. 34 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2025 r. 418), a także w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg (Dz. U. z 2022 r. poz. 1518).

Projekt obejmuje budowę drogi gminnej klasy D o przekroju 1/2 i długości 285 metrów, składającej się z jezdni o szerokości 5 m, chodnika o szerokości od 1,8 m do 2,5 m i pobocza o szerokości 0,75 m. W ramach przedmiotowej inwestycji planuje się między innymi wykonanie odwodnienia drogi w postaci sieci kanalizacji deszczowej wraz z wylotem do naturalnego zbiornika wodnego, oświetlenia ulicznego, kanału technologicznego i zjazdów. Należy zauważyć, że ulica Dziewicza została zaprojektowana jako droga nieprzelotowa.

Przepis § 22 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg (Dz. U. z 2022 r. poz. 1518) dopuszcza możliwość zaprojektowania drogi nieprzelotowej, pod warunkiem że zostanie ona zaprojektowana w sposób umożliwiający zawrót pojazdu miarodajnego.

W projekcie zagospodarowania terenu wskazano, że przy ustalaniu parametrów technicznych drogi projektant przyjął śmieciarkę jako pojazd miarodajny. Zgodnie z załącznikiem nr 1 do ww. rozporządzenia śmieciarka została wskazana jako przykład pojazdu komunalnego oznaczonego symbolem PK, dla którego określono długość 9,90 m oraz szerokość 2,55 m. W załączniku tym określono również parametry dotyczące promieni skrętu oraz promieni zewnętrznych i wewnętrznych korytarza wyjściowego ruchu dla pojazdów miarodajnych.

Na stronie 24 projektu zagospodarowania terenu zamieszczono informację, zgodnie z którą: „na końcu zakresu drogi utrzymano szerokość jezdni 5,5 m, która umożliwia wykonanie manewru zawracania z wykorzystaniem zlokalizowanego na samym końcu zjazdu stosownie do obowiązujących przepisów”.

Powyższe stwierdzenie nie zostało jednak poparte odpowiednimi wymiarami ani analizą graficzną umożliwiającą zweryfikowanie, czy zaprojektowane rozwiązanie rzeczywiście zapewnia możliwość wykonania manewru zawracania przez przyjęty pojazd miarodajny.

Analiza części rysunkowej projektu zagospodarowania terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego w zakresie branży drogowej wskazuje, że na rysunkach przedstawiono szerokość jezdni drogi wynoszącą 5,5 m oraz szerokość wskazanego przez projektanta zjazdu wynoszącą 4,0 m, jednak nie określono długości tego zjazdu. Brak tego wymiaru uniemożliwia jednoznaczną ocenę parametrów przestrzeni, w której – zgodnie z opisem projektu – miałby zostać wykonany manewr zawracania pojazdu miarodajnego.

Na podstawie pomiaru dokonanego na rysunku przy użyciu skalówki ustalono, że długość omawianego zjazdu na końcu drogi (zjazd na działkę nr 106/11) wynosi około 4,0 m. Przyjmując zatem łącznie szerokość jezdni ul. Dziewiczej wynoszącą 5,5 m oraz długość zjazdu wynoszącą około 4,0 m, otrzymujemy przestrzeń o wymiarze około 9,5 m. Jest to wartość mniejsza niż długość przyjętego przez projektanta pojazdu miarodajnego, tj. 9,90 m.

Samo zestawienie wskazanych wymiarów nie pozwala wprawdzie na ostateczne przesądzenie o braku możliwości wykonania manewru zawracania, jednak w ocenie organu odwoławczego wskazuje na konieczność przedstawienia w dokumentacji projektowej szczegółowej analizy tego manewru, z uwzględnieniem parametrów pojazdu miarodajnego oraz określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia promieni skrętu i korytarza wyjściowego ruchu. W przedłożonej dokumentacji brak jest takiej analizy, co uniemożliwia zweryfikowanie, czy przyjęte rozwiązanie spełnia wymagania określone w § 22 rozporządzenia.

Starosta, akceptując projekt w przedstawionym kształcie, naruszył art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego w zw. z art. 11i ust. 1 specustawy drogowej, gdyż nie sprawdził zgodności projektu z przepisami techniczno-budowlanymi. Projekt budowlany powinien w sposób kompletny i jednoznaczny określać przebieg, parametry i elementy drogi objętej inwestycją, tak aby organ administracji architektoniczno-budowlanej mógł ocenić ich zgodność z obowiązującymi przepisami. W analizowanej sprawie dokumentacja nie pozwala na jednoznaczne ustalenie, czy przyjęty sposób zakończenia drogi nieprzelotowej umożliwi zawrócenie pojazdu miarodajnego.

W ocenie organu odwoławczego również treść zaskarżonej decyzji wymaga korekty. Mając na uwadze, że Wojewoda uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, w dalszej części niniejszej decyzji wskazano okoliczności, które organ ten powinien uwzględnić przy ponownym rozpoznaniu sprawy, w tym przy formułowaniu rozstrzygnięcia.

Punkt 6 zaskarżonej decyzji, zatytułowany „Oznaczenie nieruchomości wg katastru”, składa się z podpunktów 6.1, 6.2, 6.3 i 6.4. W podpunkcie 6.1 wymieniono nieruchomości, na których określono ograniczenia w korzystaniu, powtarzając tym samym treść zawartą już na stronie 1 w punkcie 1 zaskarżonej decyzji. W podpunkcie 6.2 wskazano natomiast nieruchomości, które z mocy prawa stają się własnością Gminy Kolbudy. Z kolei w podpunkcie 6.3 zamieszczono zapis, zgodnie z którym: „jeżeli na wymienionych wyżej nieruchomościach lub prawach ich wieczystego użytkowania zostały ustanowione ograniczone prawa rzeczowe – prawa te wygasają na mocy niniejszej decyzji zgodnie z art. 12 pkt 4 c ustawy z dnia 10 kwietnia 2003r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych”.

Takie sformułowanie punktu 6 może budzić wątpliwości co do zakresu nieruchomości, których dotyczy zapis zawarty w podpunkcie 6.3. Wskazanie, że przepis ten odnosi się do „wymienionych wyżej nieruchomości”, prowadzi bowiem do wniosku, że obejmuje on zarówno nieruchomości wskazane w podpunkcie 6.1, na których określono ograniczenia w korzystaniu, jak i nieruchomości wymienione w podpunkcie 6.2, które stają się z mocy prawa własnością Gminy Kolbudy.

Tymczasem regulacja, do której odwołano się w podpunkcie 6.3, dotyczy nieruchomości podlegających przejściu na własność w związku z realizacją inwestycji drogowej. W konsekwencji niezasadne jest zamieszczanie w podpunkcie 6.1 informacji o nieruchomościach, na których określono ograniczenia w korzystaniu, skoro informacja ta została już zawarta w punkcie 1 na stronie 1 zaskarżonej decyzji. Ponadto sposób sformułowania podpunktu 6.3 nie pozwala jednoznacznie ustalić, do których nieruchomości odnosi się zawarte w nim rozstrzygnięcie.

Organ pierwszej instancji powinien zatem przy ponownym rozpatrzeniu sprawy odpowiednio uporządkować treść punktu 6 decyzji, tak aby poszczególne podpunkty odnosiły się do właściwych kategorii nieruchomości, a zakres rozstrzygnięcia dotyczącego wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych był jednoznaczny. Należy również wskazać prawidłową podstawę prawną tego rozstrzygnięcia, tj. art. 12 ust. 4c ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, a nie – jak wskazano w zaskarżonej decyzji – „art. 12 pkt 4 c”.

Dodatkowo, formułując punkt 1 decyzji, Starosta Gdański powinien zachować konsekwencję w sposobie oznaczania poszczególnych podpunktów. W zaskarżonej decyzji w ramach punktu 1 zastosowano bowiem różne sposoby numeracji, obejmujące cyfry rzymskie, wielkie litery oraz cyfry arabskie. Zasadne jest zatem ujednolicenie sposobu oznaczenia poszczególnych podpunktów, tak aby struktura rozstrzygnięcia była przejrzysta i jednoznaczna.

Wobec powyższego organ II instancji uznał, że sprawa nie została przez organ I instancji dostatecznie wyjaśniona, a zakres naruszeń prawa procesowego i materialnego uniemożliwia merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym.

Dodatkowo Wojewoda Pomorski pismem nr WI-III.7821.1.17.2026.AZ.a z dnia 21.08.2026r. wezwał inwestora o wypowiedzenie się w sprawie podniesionych przez skarżącą zarzutów, przysyłając jednocześnie kopię odwołania z dnia 03.08.2026r.

Pismem nr IR.720.38.2026.AK z dnia 26.08.2026r. Wójt Gminy Kolbudy odpowiedział na ww. wezwanie. Inwestor odnosząc się do zarzutów Pani [REDAKTOWANE] dostrzegł potrzebę ponownej, szczegółowej weryfikacji przyjętych w dokumentacji projektowej rozwiązań w zakresie przejęcia nieruchomości nr [REDAKTOWANE], obręb 0011 Otomin. W swoim piśmie zarządca drogi zadeklarował, że podejmie działania zmierzające do zmiany przyjętego rozwiązania projektowego i uwzględni żądania mieszkańców dotyczące ograniczenia zakresu przejęcia działki nr [REDAKTOWANE].

Deklaracja inwestora dotycząca zmiany zakresu przejęcia działki nr [REDAKTOWANE] powoduje, że konieczne jest ponowne przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, w szczególności:

- wezwanie do doprowadzenia projektu budowlanego do zgodności z § 22 Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg (Dz. U. z 2022r. poz. 1518),
- wezwanie do przedłożenia przez inwestora poprawionego wniosku i załączników do wniosku wraz z projektem zagospodarowania terenu i projektem architektoniczno-budowlanym, w odniesieniu do ograniczenia zakresu przejęcia działki nr [REDAKTOWANE].

Organ I instancji, ponownie prowadząc postępowanie, winien zwrócić szczególną uwagę na następujące jego aspekty:

1. Na dokumentach stanowiących uzupełnienie akt sprawy, organ powinien zamieszczać oficjalną adnotację z datą i danymi osoby, która przyjęła podanie w siedzibie organu.
2. Organ powinien sprawdzić zgodność projektu zagospodarowania terenu z przepisami techniczno-budowlanymi, w tym m.in. z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg (Dz. U. z 2022r. poz. 1518). Szczególnie zwracając uwagę na to czy ul. Dziewicza jako droga nieprzelotowa została zaprojektowana w sposób umożliwiający zawrócenie pojazdu miarodajnego (§ 22 ww. rozporządzenia).
3. Formułując treść decyzji organ I instancji powinien zachować konsekwencję w sposobie oznaczania poszczególnych podpunktów decyzji oraz uporządkować treść punktu 6 „Oznaczenie nieruchomości wg katastru”.

W związku z deklaracją inwestora dotyczącą uwzględnienia zarzutu podniesionego przez skarżącą w odwołaniu oraz koniecznością przekazania sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, organ odwoławczy odstąpił od szczegółowego odnoszenia się do tego zarzutu. Kwestia ta powinna bowiem zostać uwzględniona przez organ pierwszej instancji przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ I instancji wyeliminuje naruszenia dostrzeżone w postępowaniu odwoławczym i przeprowadzi na nowo całe postępowanie zgodnie z przepisami prawa. Organ I instancji, zgodnie z zasadami określonymi w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 kpa, wyjaśni wszystkie okoliczności sprawy, wnikliwie przeanalizuje cały materiał dowodowy oraz ustali stan faktyczny. Dokonane ustalenia organ zawrze w decyzji kończącej postępowanie w sprawie stosownie do art. 107 § 3 kpa.

Mając na uwadze wszystkie powyższe nieprawidłowości niemożliwe jest rozstrzygnięcie w tym zakresie na etapie postępowania odwoławczego, bowiem stanowiłoby to naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15 kpa). Reasumując, zgodnie z ogólną zasadą postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kpa postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, co oznacza, że każda sprawa administracyjna rozpoznana i rozstrzygnięta przez organ I instancji podlega w wyniku wniesienia środka zaskarżenia, ponownemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu przez organ drugiej instancji.

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, charakter naruszeń prawa, jakich dopuścił się organ I instancji, oznacza, że dokonanie ich ewentualnej oceny dopiero na etapie postępowania odwoławczego oraz przeprowadzenie przez organ II instancji dodatkowego postępowania wyjaśniającego w granicach wyznaczonych przez art. 136 kpa mogłoby prowadzić do naruszenia tej zasady. Taka sytuacja zaś, mogłaby pozbawić strony postępowania możliwości oceny tych faktów w postępowaniu odwoławczym.

Ponieważ zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, organ odwoławczy, stosownie do dyspozycji art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

DECYZJA NINIEJSZA JEST OSTATECZNA

Od decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, za pośrednictwem Wojewody Pomorskiego, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Jednocześnie poucza się strony, o tym iż:

1. Zgodnie z art. 199 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024, poz. 935) strony ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.
2. Zgodnie z § 2 ust.1 pkt 6a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2003, Nr 221, poz.2193, z 2006 r., Nr 45, poz.322, z 2017r., poz. 2263) wpis stały w sprawach sprzeciwu od decyzji wynosi 100 zł.
3. Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy właściwego sądu administracyjnego, jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych.
4. Zgodnie z art. 243 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024, poz. 935) stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania może być przyznane prawo pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Prawo pomocy obejmuje, zgodnie z art. 244 § 1 ww. ustawy zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.
5. Urzędowe formularze, o których mowa w ust.4, udostępniane są w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl/>

z upoważnienia Wojewody Pomorskiego

Małgorzata Cymerys

Dyrektor

Wydziału Infrastruktury

/dokument podpisany elektronicznie/

Otrzymują:

1. Pani [REDAKTOWANE]
2. Pan [REDAKTOWANE] – pełnomocnik Wójta Gminy Kolbudy (inwestor).
3. Starosta Gdański, Wydział Architektury i Budownictwa,
4. Starosta Gdański, Wydział Gospodarki Nieruchomościami,
5. Starosta Gdański, Wydział Geodezji, Kartografii i Katastru,
6. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Pruszczu Gdańskim,
7. WI.III.AZ – aa.

Wyk. AZ, tel. nr (58) 30 77 529